

Expunere de motive

Există persoane cu handicap, care au fost abandonate de familie fiindcă suferă de diferite afecțiuni din cauza cărora sunt în imposibilitatea de a trăi o viață independentă. Acești oameni sunt îngrijiți și protejați o viață întreagă în centre rezidențiale publice specializate. În aceste centre, bolnavii beneficiază de tratament medicamentos, precum și de necesitățile minime pentru viața de zi cu zi, însă, în afară de strictul necesar (mâncare, îngrijire igienico-sanitară) au și necesități personale, cum ar fi: țigări, dulciuri, cosmetice, cafea, etc., lucruri care, pentru oamenii sănătoși, sunt atât de banale încât nici nu se gândesc că există persoane ce nu-și pot asigura nici aceste "banalități". O parte din aceștia nu au niciun fel de venit și nici familie sau susținători. Totuși, acești oameni au dreptul la o viață decentă și la un trai uman și corect, au dreptul să beneficieze de o alocație semnificativă, cu care și-ar putea satisface unele nevoi în afară de cele minime și stricte asigurate de organele statului, reglementate prin acte normative. Acești oameni au și alte necesități decât cele minime asigurate de stat, întrucât **sunt ființe umane**. Este indecent să nu poată să-și cumpere o ciocolată dacă și-o doresc. Să ne imaginăm cum este să trăiești o viață întreagă și să nu poți să-ți satisfaci nici o pofță? Să depinzi de mila celorlalți!

Având în vedere cele de mai sus, consider că, pentru asigurarea unei vieți decente într-o țară creștină, este de nepermis să nu acordăm atenție acestei categorii de persoane vulnerabile și să nu asigurăm o sumă semnificativă de care să dispună, **pentru a se simți și ei oameni**.

Deputat UDMR,

Kerékes Károly

